

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	9.Kf.700.179/2024/4.
A felperes:	felperes neve (címe)
A felperes képviselője:	Független Rendőr Szakszervezet dr. Oláh Tamás kamarai jogtanácsos (címe)
Az alperes:	alperes neve (székhelye)
Az alperes képviselője:	Dr. Polczer Attila kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	megbízási díj megfizetése iránt indított közzszolgálati jogvita
A fellebbezéssel támadott	
határozat:	Veszprémi Törvényszék 1.K.700.443/2023/12.
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes, 1.K.700.443/2023/13.

Í t é l e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 10 000 (tízezer) forint másodfokú perköltséget.

Megállapítja, hogy a le nem rótt 34 785 (harmincnégyezer-hétszáznyolcvanöt) forint másodfokú eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes hivatásos szolgálati jogviszonyban áll az alperesnél, körzeti megbízotti munkakörben. A felperes körzeti megbízotti működési körzete (település 1) település.

[2] Az alperes több körzeti megbízotti körzetből körzeti megbízotti csoportot hozott létre, amely az előzőek mellett magában foglalja még (település 2), (település 3), (település 4), (település 5), (település 6), (település 7) településeket.

[3] A felperes munkaköri leírásában rögzítésre került, hogy közreműködik az államhatár őrzésében, ellátja a hatáskörébe utalt idegenrendészeti és menekültügyi feladatokat, részt vesz a jogellenes bevándorlás megakadályozásában is. Ezen kívül előjárójának utasítása alapján munkaköri leírásban meghatározott feladatokon túl köteles végrehajtani a külön nem nevesített, de a (település 8)-i Rendőrkapitányság tevékenységi körébe feladatköréhez kapcsolódó mindazon eseti jellegű feladatokat, amelyek ellátására alkalmas és amelyek beosztására, képzettségére, korára, egészségi állapotára vagy egyéb körülményre tekintettel rá nézve nem jár aránytalan sérelemmel.

[4] A felperes rendszeresen látott el a beosztásához nem tartozóan a körzeti megbízotti működési körzeten kívüli, illetőleg a körzeti megbízotti csoport működési körzetén kívüli járőri feladatokat, járőr szolgálatot, átkíséréseket, kísérori feladatokat, rendezvény biztosításokat, csapatszolgálatot, határrendészeti feladatokat és határszolgálatot, valamint az (A) autópálya, (B) autópálya migrációs ellenőrzését.

[5] A perbeli időszakban a (település 8)-i Rendőrkapitányságon a járőr parancsnok, járőrvezetői és járőr beosztások rendszeresített összesített létszáma és a betöltött beosztások számának átlaga alapján 6,2 betöltetlen státusz volt havonta a perbeli időszakban.

[6] A felperes 2022. december 16-án szolgálati panaszt terjesztett elő a Hszt. 71. § alapján, melyre figyelemmel az illetményalap 75 %-ának megfelelő mértékű megbízási díj megfizetését kérte három évre visszamenőleg. A szolgálati panaszt a (település 8)-i Rendőrkapitányság a felperes által 2023. március 16-án átvett határozatával elutasította.

A felperes keresete, az alperes védirata

[7] A felperes keresetében a Hszt. 71. § (1) bekezdés a), b), c) pontjára alapítottan 2021. október 1. és 2022. december 31. közötti időszakra 484 820 forint megbízási díj és kamatai megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

[8] Kereseténekösszagszerűségét az illetményalap 75 %-ában, havi bruttó 28 988 forintban jelölte meg. Keresete indokaként arra hivatkozott, hogy az alperes a felperes beosztásához nem tartozó többletfeladatokat végeztetett vele, amelyekért megbízási díjat azonban nem fizetett. Többletfeladatként jelölte meg egyebek mellett a járőrszolgálatot, átkíséréseket, kísérorőri feladatokat, az M1, M8 autópálya migrációs ellenőrzését, rendezvény biztosításokat, csapatszolgálatot, határrendészeti feladatokat, határszolgálatot, illetve a KMB Csoport működési körzetén kívüli járőri feladatokat is. Hivatkozott a KMB Szabályzat 2. pontjában foglaltakra, továbbá a 21. pontjára, amely taxatív meghatározza, hogy mely esetekben lehet eseti jelleggel elvonni a saját működési körzetéből a körzeti megbízottat. Ebbe azonban a járőr és egyéb feladatok nem tartoznak bele. Kiemelte, járőr szolgálata idején rendszeresen más járőr párt nem is osztottak be azonos illetékességi területére, ebből következően ezen szolgálatkor felmerülő járőr feladatok a felperest, illetve a felperes által alkotott járőr párt terheltek. Álláspontja szerint a működési körzetéből történő elvonások rendszeressége és jelentős száma alapján az semmiképpen nem tekinthető esetinek.

[9] Az alperes védiratában a kereset elutasítását kérte annak jogalapját ésösszagszerűségét is vitatta. Érvelése szerint az alperes jogszerűen járt el a felperes beosztása keretében a feladatok meghatározása során. Hivatkozása szerint az elvonások részben a KMB Szabályzat 21. pontja alapján csapatszolgálati tevékenység végrehajtása céljából és a KMB Szabályzat 22. pontja alapján a (megye neve)-i Rendőr-főkapitányság rendészeti rendőrfőkapitány helyettesének engedélyével kerültek eseti jelleggel végrehajtásra. Az elvonások a Hszt. 60. §-ában szabályozott átrendelésnek minősülnek. Hivatkozott a rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (Rtv.) 13. § (1) bekezdésében foglaltakra, amely előírja, hogy a rendőrt halaszthatatlan esetben szolgálaton kívül is terheli az intézkedési kötelezettség, ha a közbiztonságot, a közrendet, vagy az állam határrendjét sértő vagy veszélyeztető tény, körülményt csak cselekményt észlel, illetve ha ilyet a tudomására hoznak. Állítása szerint a felperes 4 hónap vonatkozásában vagy csapatszolgálati tevékenységet végzett, vagy határszolgálatra rendelték, amelyhez átrendelési parancs készült. Ezekben a hónapokban a szolgálatok száma nem haladta meg az eseti jelleget.

[10] Kifogásolta továbbá a felperes által megjelölt megbízási díj mértékét is, azt legfeljebb a rendvédelmi illetményalap 50 %-a erejéig tartotta elfogadhatónak.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[11] Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest 434 820 forint és járulékai felperes részére történő megfizetésére. Határozatának indokolásában mindenekelőtt rögzítette, a felek között a tényállásban nem volt vita, a bíróságnak jogkérdésben kellett határoznia. E körben arról kellett döntenie, hogy a felperes megalapozottan tart-e igényt a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alapján. Etekintetben idézte a Hszt. 71. § (1), (2), (3), (4), (5) és (6) bekezdését, továbbá a 31/2015. BM rendelet 35. §-át, a 33/2015. (VI. 16.) BM rendelet 10. §-át, továbbá a KMB Szabályzat 18., 21., 22. és 25. pontjait. A Hszt. 2. § 25. pontjára utalva rögzítette a szolgálati beosztás fogalmát, megállapította, hogy a KMB Szabályzat kógens

módon meghatározza az ellátandó feladatok körét és a munkáltató ezt nem bővítheti korlátlanul, az alperesi utasításra ellátott más munkakörbe tartozó feladatok nem maradhatnak ellentételezés nélkül. A Kúria kialakult joggyakorlatára hivatkozással kifejtette, hogy a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjában meghatározott kritériumok konjunktívak, ebből következőleg akkor illetheti meg a felperest megbízási díj, ha nem a kinevezés szerinti beosztásához kapcsolódó feladatkört lát el többletfeladatként. Tényként állapította meg, hogy a felperes által végzett járőr szolgálati feladatok nem tartoztak a kinevezése szerinti beosztáshoz, e feladatokat a körzeti megbízotti működési és csoport működési körzeten kívül nem eseti, hanem napi rendszerességgel látta el.

[12] Az átrendelésekkel kapcsolatosan rögzítette, nem vitás, hogy a bírói gyakorlat értelmében önmagában a csapatszolgálat teljesítése nem ad alapot megbízási díjra, azonban a felperes által ennek keretében teljesített szolgálatok nem olyan mértékűek, amelyek megalapozatlanná tennék az adott hónapra vonatkozó megbízási díj igényt. Erre figyelemmel megállapította, hogy az árendelés feltételrendszere nem érvényesült a perbeli esetben, ezért az ezzel kapcsolatos alperesi érvelést alaptalannak találta.

[13] A beszerzett GPS adatok alapján megállapította, hogy a felperes hivatkozása helytálló volt, tekintetben, hogy nem kizárólag (település 1) területén kellett intézkednie.

[14] A kereset összecszerűsége tekintetében kifejtette, az alperes által külön nevesített négy hónap, amelyben az eseti jelleget nem volt meghaladó a megbízási díjra jogosító szolgálatok száma, ezen túlmenően azonban a keresetben érvényesített 75 %-os mértékű megbízási díj arányos a felperes által végzett többletfeladatokkal.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[15] Az ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, melyben elsődlegesen annak megváltoztatását és a kereset teljes elutasítását, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását, harmadlagosan az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a megítélt havi megbízási díj összegének az illetményalap 50 %-ának megfelelő összegre csökkentését, illetve annak további megfelezését kérte. Kérte továbbá a felperes első- és másodfokú perköltségben történő marasztalását. Fellebbezése alapjául a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 2. § (4) bekezdését, a Pp. 346. § (4) és (5) bekezdésének, az összecszerűség körében pedig a 31/2015. (VI. 16.) BM rendelet 35. § (5) és (6) bekezdéseinek megsértését jelölte meg. A Kp. 2. § (4) bekezdésének és a Pp. 346. § (4), (5) bekezdéseinek megsértését abban látta, hogy az ítélet nem adott adekvát választ arra, hogy a felperesi igény megalapozottságát a Hszt. 71. § (1) bekezdéseinek, mely pontjára alapította. E körben az ítélet [35] és [57] bekezdéseit jelölte meg. Rámutatott, az ítélet indokolása ugyan utal a 71. § (1) bekezdés a) és b) pontjaira, de a jogi indokok kifejtését mellőzi. Fenntartotta a védiratában kifejtett azon álláspontját, hogy a (település 8)-i Rendőrkapitányságon a perrel érintett időszakban négy fő járőri jellegű beosztást betöltő munkatárs volt, akinek távolléte a három hónapot meghaladta. A (település 8)-i Rendőrkapitányság állományából 17 fő indított pert megbízási díj iránt a Hszt. 71. § (1) bekezdés a) pontjára alapítottan. Meggyőződése szerint azonban 17 személy nem is tudott volna folyamatosan más beosztásokhoz tartozó feladatokat ellátni a peresített időszakban, mert nem volt folyamatosan annyi betöltetlen beosztás, vagy távollévő személy.

[16] A továbbiakban hangsúlyozta, a kialakult – a Kúria által „szentesített” – bírói gyakorlatot ismeri, azzal egyet is ért abban a tekintetben, hogy a hosszabb időszakon át rendszerszintűen a beosztáshoz nem tartozó feladatkör ellátása többlet szolgáltatnak minősül és azért ellentételezés jár, ugyanakkor nem ért egyet az alábbiakkal:

[17] Egyrészt nem tartja megalapozottnak a veszélyhelyzetben történő feladatellátással kapcsolatos bírósági álláspontot. Ez a gyakorlat álláspontja szerint azért helytelen és jogellenes, mert úgy tekinti, mintha lenne külön rendőri apparátus a veszélyhelyzeti feladatok ellátására. Ilyen azonban nincs, a minősített időszaki feladatok ellátása minden rendőr munkaköri leírásban rögzített feladata, ami nem önkényes kiterjesztése a munkaköri leírásnak. A különleges jogrend idején történő rendőri tevékenység nem egy különleges beosztás, hanem járőrök, járőr vezetők, körzeti megbízottak, bűnügyi nyomozók, helyszínelők, stb. együttes feladatellátása, amit mindenki plusz feladatként köteles ellátni (pl. maszk viselés ellenőrzése, karantén szabályok betartásának ellenőrzése, stb.). E vonatkozásban nem értelmezhető egy más munkakör megbízással történő ellátása, vagyis e tekintetben kizárt a megbízás, így a felperesi igényérvényesítés is. Megítélése szerint ezért ebben a kérdéskörben is a jogszabályokkal ellentétes döntést hozott az elsőfokú bíróság.

[18] Másrészt kifogásolta az elsőfokú bíróság KMB körzeten kívüli, de KMB Csoporton belüli szolgáltatellátással kapcsolatos értékelését is. Álláspontja szerint a KMB Csoport körzetben történő feladatellátás ugyanolyan megítélés alá esik, mintha a körzeti megbízott a saját működési körzetében látná el a szolgáltatást. Ellenkező esetben kiüresedne a KMB Csoport létrehozására vonatkozó normatív rendelkezés. Meggyőződése szerint ezt az álláspontot erősíti a KMB Szabályzat 2. pontjának 2022. augusztus 12-től történt módosítása is. A kialakult bírói gyakorlattól eltérő álláspontját azért tartotta fontosnak hangsúlyozni, mert a KMB Szabályzat módosításának indoka nem a normaalkotó szabályozási szándékában bekövetkezett változási igény volt, hanem a kialakult bírósági jogértelmezési gyakorlatra való reagálás. Megjegyezte továbbá, a KMB Szabályzat módosítása alapot teremt a munkáltató számára a munkaköri leírás bővítésére, mert a hivatkozott szabályzat célja éppen az, hogy a jogszabályokban a rendőri állomány részére tett feladatmeghatározásokat a napi munkavégzés számára leképezze.

[19] Harmadrészt sérelmezte, hogy az ítélet figyelmen kívül hagyja, hogy bár a Rendőrségnél létezik két külön szabályzat (KMB Szabályzat és Őr- és Járőrszolgálati Szabályzat), azonban azok nem különíthetők el teljes mértékben, az azokban szabályozott feladatok részben fedik egymást, az érintett szolgálati beosztásúak munkaköri leírása részben azonos. E körben a KMB Szabályzat V. fejezetére és az Őr- és Járőrszolgálati Szabályzat III. és IV. fejezetére utalt. Hivatkozott továbbá a KMB Szabályzat 37. pontjára, amelynek értelmében a körzeti megbízott szolgálatteljesítési idejének legalább 70 %-ában közterületi tevékenység ellátására köteles, ami a gyakorlatban közterületi járőrözést és ellenőrzést jelent. E körben idézte a szabályzat felhívott pontját. Álláspontja szerint a két munkakör egymáshoz való viszonyát akként lehet leegyszerűsítve bemutatni, hogy minden körzeti megbízott járőr is egyben, de a járőrök nem körzeti megbízottak is egyben. További érvelése szerint a két szolgálati beosztás elkülönítésére nem ad alapot az egyes feladatokra adott külön parancs. Annak oka mindössze az, hogy a rendőrség szigorú hierarchia szerint működő „parancs uralmi” szervezet.

[20] Negyedrészt sérelmezte a működési körzetből történő elvonásra vonatkozó szabályozás ítéleti értelmezését. A szabályozásban szereplő felsorolás öt eleme öt különböző jogcímet jelent, mindegyiket külön-külön kell vizsgálni és számításba venni az eseti jelleg megítélésénél.

[21] A megbízási díj százalékos értéke vonatkozásában elsődlegesen azt hangsúlyozta, hogy annak 50-200 %-os határok közötti megállapítása a munkáltató mérlegelési joga, amit az ítéletben meghatározott 75 %-os mérték elvesz. Hangsúlyozta továbbá, az alacsonyabb besorolású beosztáshoz tartozó feladatokhoz kapcsolódóan nem állapítható meg magasabb felelősségi kör, amely a Hszt. 71. §-a szerinti, magasabb megbízási díjra való jogosultságot megalapozná. Mindemellett a pereskedő körzeti megbízottak és a ténylegesen hiányzó létszám arányára tekintettel indokoltnak tartotta a 31/2015. (VI. 16.) BM rendelet 35. § (5) bekezdésének alkalmazásával a helyettesítési díj megosztását, ezért legfeljebb 25 % megállapítását.

[22] A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására és az alperes 10 000 forint másodfokú perköltségben történő marasztalására irányult.

[23] A felperes mértékadónak tekintette, hogy számos pert indítottak hasonló tárgykörben és a bíróságok következetesen helyt adtak a kereseteknek, elutasító ítélet nem ismert. E körben hivatkozott a Kúria Kf.VII.39.549/2021/4. számú ítéletére, amely a körzeti megbízott járőrszolgálatára alapján elsőként elbírált ügyben született és az elsőfokú bíróság keresetnek helyt adó ítéletét helybenhagyta. Kiemelte annak elvi tartalmát, miszerint a munkáltatónak az a joga, hogy a felperest a körzeti megbízott beosztásához nem tartozó feladatok mellett más feladatok elvégzésére utasíthatja, nem sértheti a felperes kinevezése szerinti beosztását, továbbá az utasítás teljesítése esetén az érintett díjazásra (ellenszolgáltatásra) való jogosultságát. Ha a felperes a megbízást az eredeti szolgálati beosztásának ellátása mellett végezte, a többlétszolgálatáért díjazásra jogosult.

[24] Hangsúlyozta, az elsőfokú bíróság ítélete a jogvita elbírálása szempontjából valamennyi rész kérdésben osztotta a felperesi jogi álláspontot, kiemelve, hogy a KMB Szabályzat egyértelműen meghatározza, a körzeti megbízott járőr feladatokat milyen szűkítésekkel hajthat végre, vagyis csak járőrvezetői feladatot láthat el, járőrrel közösen és azt is csak a körzeti megbízotti körzetén belül; kíséresi feladatokra a KMB Szabályzat 25. pontja szerint nem vehető igénybe; a körzeti megbízottnak saját működési területe közterületén kell 70 %-ban szolgálatot teljesíteni, nem bármely közterületen; a közterületi szolgálat nem feleltethető meg a járőrszolgálattal, mert azzal nem feltétlenül azonos.

[25] Rámutatott, keresetét a Hszt. 71. § (1) bekezdés mindhárom, azaz a), b) és c) pontjaira is alapította. Az elsőfokú bíróság a keresetet elsődlegesen a c) pont alapján vizsgálta és e körben megállapította, hogy a felperes rendszeresen a beosztásához nem tartozó feladatokat látott el, ezért megbízási díjra jogosult. Ugyanakkor az a)-b) pont alapján is megalapozottnak tartotta az igényt.

[26] A különleges jogrenddel kapcsolatos fellebbezési hivatkozást a következők miatt nem tartotta elfogadhatónak: a bírósági gyakorlat következetes abban, hogy a különleges

jogrend sem ad felhatalmazást az alperesnek arra, hogy a körzeti megbízottat rendszeresen a működési körzetén kívül vegyék igénybe. Emellett az alperes nem jelölte meg, hogy a felperes ezzel összefüggően milyen feladatot látott el, továbbá annak időtartama alapján a munkakörből elvonás nem lehet eseti jellegű. A különleges jogrend arra sem ad általános felhatalmazást, hogy a körzeti megbízottat ennek okán bármilyen feladatra elvonják a működési körzetéből, hanem kizárólag a különleges jogrend fennállásával, annak alkalmazásával ténylegesen összefüggően. E körben utalt a Kúria azonos jogkérdésben született Kf.VII.45.156/2021/4. számú ítéletére.

Az ítéltábla döntése és annak indokai

[27] A fellebbezés az alábbiak szerint alaptalan.

[28] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 108. § (1) bekezdése alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között – a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó Kp. 77. §-a alapján tárgyaláson kívül eljárva – bírálta felül. Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást a rendelkezésre álló adatok alapján helyesen rögzítette, az abból levont jogi következtetése és érdemi döntése is helytálló azzal az ítéltábla egyetértett. A fellebbezésben foglaltakkal összefüggésben a következőket emeli ki.

[29] Mivel a Kp. 108. § (1) bekezdése értelmében a másodfokú bíróságot köti a fellebbezés tartalma, és a 99. § (1) bekezdés szerint a fellebbezés alapja csak jogszabálysértés, illetve a Kúria közzétett határozatától jogkérdésben történő eltérés lehet, amit a 100. § (2) bekezdés b) pontja alapján a fellebbezőnek fellebbezésében meg kell jelölnie (a jogszabályhely, illetve a kúriai határozat és annak érintett része pontos közlésével), szükséges volt annak vizsgálata, hogy a jelen esetben mi vehető figyelembe a fellebbezés alapjaként, mert az előbbieket szerint alapvetően ez jelöli ki a felülbírálat keretét.

[30] Az alperes a fellebbezése alapját elkülönülten nem jelölte meg, ezért a fellebbezés egészének tartalmi vizsgálata alapján lehetett azt kikövetkeztetni. Az alperes elsőként a Kp. 2. § (4) bekezdésének és a Pp. 346. § (4)-(5) bekezdéseinek megsértésére hivatkozott. Ennek kapcsán utalt ugyan a kereset jogalapjaként megjelölt Hszt. 71. § (1) bekezdés a)-c) pontjaira, de csak abban a vonatkozásban, hogy a Kp. 2. § (4) bekezdés és a Pp. 346. § (4)-(5) bekezdések megsértését abban látja, az elsőfokú bíróság ítéletéből nem derül ki, melyik jogalapon adott helyt a felperes keresetének. A jogalap körében előadott érvei kapcsán azonban a Hszt. 71. § (1) bekezdés a)-c) pontjait nem hívta fel. Mivel a 100. § (2) bekezdés b) pontja a jogszabályhely közlését várja el, annak hiánya kizárja, hogy az ítéltábla a kereset jogalapjául előadott jogszabályi rendelkezések megsértését vizsgálja. Az alperes az összecszerűség körében kifogásolta a BM rendelet 25. § (5) és (6) bekezdéseinek figyelmen kívül hagyását, erre figyelemmel e körben azok sérelme vizsgálható volt.

[31] Rögzíti az ítéltábla, hogy az ORFK utasítás nem jogszabálysértés, ezért a hivatkozott szabályzatok a fellebbezés alapját nem képezhetik, csupán a jogi indokolás körében lehet azokra figyelemmel lenni.

[32] Az alperes tévesen hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság ítélete sérti a Kp. 2. § (4) bekezdését és a Pp. 346. § (4)-(5) bekezdését, mert nem adott adekvát választ arra, hogy az igény megalapozottságát a Hszt. 71. § (1) bekezdésének mely pontjára alapítja, illetve, hogy a c) pontra alapított igényről való döntést és annak indokai kifejtését mellőzte. E körben rámutat az ítéltábla, hogy az elsőfokú ítélet jogi indokolása elején – a [39] és [40] bekezdésekben – rögzítette, hogy a bíróság a jelen perben mint vizsgált, illetve milyen jogkérdésben kellett döntést hoznia. Az itt leírtak egyértelműen arra utalnak, hogy a bíróság alapvetően a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjában szabályozott eset vonatkozásában vizsgálta a törvényi feltételek fennálltát. Ugyanebben a körben tett a [41] bekezdésben megállapításokat. Ugyancsak erre utal az ítélet [48] bekezdésének második mondata, amely szerint: „Felperes akár megüresedett, akár betöltetlen beosztást látott el, vagy akár az ellátásban tartósan akadályozott beosztás helyettesítési feladatait látta el, valamennyi esetben a megbízási díj iránti igényt az alapozza meg, hogy a felperes huzamosabb időn át, nem eseti jelleggel, hanem rendszeresen, a működési körzetén kívül látott el szolgálati beosztásához nem tartozó járóri feladatokat.” Annak tulajdonított tehát perdöntő jelentőséget, hogy a felperes szolgálati beosztásához nem tartozó feladatkört látott el, többletfeladatként, ez pedig a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjában rögzített rendelkezés tényállási elemeinek felel meg. A [48] és [49] bekezdésben foglaltakból ugyan arra lehet következtetni, hogy az elsőfokú bíróság tévesen egymással összefüggőként értelmezte a 71. § (1) bekezdés a)-c) pontjaiban szabályozott eseteket, illetve az a) és b) pontra alapított felperesi igényt is az előbbiekből következően megalapozottnak tekintette, ez azonban nem változtat azon, hogy az ítélet indokolásának további tartalma szerint a megbízási díjat a felperes által szolgálati beosztásához nem tartozóan ellátott többletfeladatokért ítélte meg.

[33] Ilyen módon nem sérültek az alperes által megjelölt eljárási szabályok.

[34] Az előbbiek miatt nincs jelentősége az alperes (település 8)-i rendőrkapitányság létszámhelyzetével és az állományból pert indítók számával kapcsolatos okfejtésének, mert azok a Hszt. 71. § b) pontjához kapcsolódnak.

[35] Bár a korábban kifejtettek szerint az alperes a Hszt. 71. § (1) bekezdés a)-c) pontjainak megsértésére e jogszabályhelyek megjelölésével nem hivatkozott, ezért az igény jogalapja körében előadott fellebbezési hivatkozások nem voltak vizsgálhatók, az ítéltábla a teljesség kedvéért e körben röviden utal a következőkre:

[36] Alaptalan az alperes veszélyhelyzetben történő feladatellátással kapcsolatos okfejtése. A kiindulópontot ez esetben is az jelenti, hogy a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja tekintetében nem annak van jelentősége, hogy van-e olyan ideiglenesen megüresedett vagy betöltetlen szolgálati beosztás, amelyhez tartozó feladatok ellátásával a hivatásos állomány tagját megbízzák, vagy a szolgálati beosztásban tartósan akadályozott személyt helyettesít-e, hanem annak, hogy szolgálati beosztásához nem tartozó feladatkört lát-e el a megbízás alapján, többletfeladatként. A veszélyhelyzeti feladatok pedig éppen ilyenek voltak az alperes előadása szerint is, hiszen állította, hogy veszélyhelyzeti apparátus külön nincs, a rendkívüli jogrend idején – beosztásoktól függetlenül – olyan speciális feladatok jelentkeztek, amelyeket mindenki plusz feladatként volt köteles ellátni. Ezen alperesi előadásból is az következik, hogy e veszélyhelyzethez kapcsolódó feladatok nem a felperes – vagy bármely más szolgálati beosztású hivatásos állományú személy – szolgálati beosztása szerinti feladatok. A Kúria korábbi döntéseiben már állást foglalt arról, hogy a különleges jogrend időszakában is

jogosult a körzeti megbízott megbízási díjra, ha annak feltételei egyébként fennállnak. A felperes helyesen hivatkozott e körben a Kúria Kf.VII.45.156/2021/4. számú ítéletére. Ehhez kapcsolódóan szükséges megjegyezni, hogy az általános rendőri feladatokat sem lehet a munkakör részének tekinteni, amennyiben azok nem tartoznak a hivatásos állományú szolgálati beosztásához.

[37] Téves az az alperesi álláspont is miszerint a KMB Csoport körzetben történő feladatellátás ugyanolyan megítélés alá esik, mintha saját területén látná el a szolgálatát a körzeti megbízott. 2022. augusztus 11-ig ez az álláspont azért sem helyes, mert a KMB Szabályzat irányadó rendelkezései (2., 15. és 24. pont) együttes értelmezéséből egyértelműen az következett, hogy a körzeti megbízott feladatait a saját körzetében köteles ellátni amellet, hogy bizonyos esetekben jogosult a csoport körzetben is eljárni. Szolgálati feladatai azonban saját körzetéhez kötik. 2022. augusztus 12-től a KMB Szabályzat előbbi rendelkezései ugyan módosultak, ez azonban nem eredményezi azt, hogy a körzeti megbízott saját körzetén kívüli feladatellátása ne vonhatná maga után – az összes feltétel fennállása esetén – az alperes megbízási díj fizetésére vonatkozó kötelezettségét. A hivatásos állományú személy ugyanis változatlanul a szolgálati helyén a kinevezése szerinti beosztásából eredő feladatait köteles ellátni, az ezen túli feladatellátásai többletfeladat ellátásnak minősülnek.

[38] Téves az az alperesi érvelés is, hogy bár létezik két külön szabályzat a körzeti megbízotti szolgálatra, illetve az ör- és járőrszolgálatra vonatkozóan, azonban a körzeti megbízottak és a járőrök ezekben szabályozott feladatai részben átfedik egymást. Abból következően, hogy a 30/2015. (VI. 16.) BM rendelet 2. számú melléklete elkülönítlen nevesíti a körzeti megbízotti, illetve a járőr szolgálati beosztásokat, az e munkakörökbe tartozó feladatoknak is el kell különülniük egymástól. E körben hangsúlyozandó, a szolgálati beosztás lényegét, kereteit már az elnevezésének jeleznie kell. Ez abból vezethető le, hogy a szolgálati beosztás a Hszt. 45. § (1) bekezdése szerint a kinevezés kötelező tartalmi eleme, amit a szolgálati viszonyt létesítőnek a Hszt. 44. § (1) bekezdése értelmében el kell fogadnia ahhoz, hogy a jogviszony létrejöjjön, illetve azt a felek a Hszt. 52. § (1) bekezdése és 53-56. §-ai értelmében bizonyos esetekben csak közös megegyezéssel módosíthatják. Ezzel szemben a munkaköri leírás – amit a Hszt. 45. § (3) bekezdése alapján nem kizárt, hogy a hivatásos állományú személy csak a szolgálati viszony létesítését követően kap meg – a munkáltató egyoldalú nyilatkozata, az abban foglaltakat a munkáltató egyoldalú utasítási jogával határozza és változtathatja meg. Ezért van garanciális jelentősége annak, hogy a munkaköri feladatok a szolgálati beosztás elnevezése által kijelölt kereten belül maradjanak. Azzal pedig, hogy a 30/2015. (VI. 16.) BM rendelet elkülönítlen tartalmazza a körzeti megbízotti és a járőri szolgálati beosztásokat, egyértelmű elvárást támaszt azok munkaköri feladatok szintjén történő megkülönböztetésére is.

[39] Ennek ellenkezője nem következik a KMB Szabályzat 37. pontjából sem, az alperes téves hivatkozásával szemben. Az, hogy a körzeti megbízott szolgálatteljesítési idejének legalább 70 %-ában közterületi tevékenység ellátására köteles, nem azt jelenti, hogy ez idő alatt járőr szolgálati beosztáshoz tartozó feladatokat kellene ellátnia. A közterületi tevékenység során is csak azon feladatellátások a szolgálati beosztásába tartozóak, amelyek során körzeti megbízotti feladatokat végez. Amennyiben pedig járőr feladatokat lát el, már szolgálati beosztásához nem tartozó többletfeladatot teljesít.

[40] Nem osztotta az ítéltábla azt az alperesi álláspontot sem, hogy a működési körzetből történő elvonásra vonatkozó szabályokat akként kellene értelmezni, hogy az e körben szabályozott öt különböző esetet külön-külön kell vizsgálni és számításba venni az eseti jelleg megítélésénél. A normaszöveg szerint az eseti jelleg az elvonás lehetőségére vonatkozik, az eseti jelleg tehát magához az elvonás lehetőségéhez kapcsolódik, nem pedig ahhoz a további korláthoz, hogy az kizárólag a felsorolt öt okból történhet. Ezért az esetek együttesen vizsgálándók annak megítélése körében, hogy az eseti jelleget meghaladóan élt-e az elvonás lehetőségével az alperes.

[41] A megbízási díj mértékével kapcsolatos alperesi érveléssel azért nem értett egyet az ítéltábla, mert bár tény, hogy a Hszt. az 50-200 %-os határok közötti mértékről való döntést a munkáltató mérlegelési jogkörébe utalja, e jogával azonban az alperes jogellenesen nem élt, ezt küszöböli ki az elsőfokú bíróság ítélete, hiszen éppen ezen mulasztás miatt élt jogorvoslattal a felperes.

[42] A Hszt. 71. §-a nem állítja feltételként a megbízási díj megállapításához azt, hogy az ellátott többletfeladat magasabb szintű felelősséget feltételezzon, ezért nincs jelentősége önmagában annak, hogy a többletfeladattal érintett másik szolgálati beosztás alacsonyabb besorolású, mint a felperes kinevezése szerinti szolgálati beosztás. Ennek mindössze a megbízási díj mértéke körében lehet jelentősége, de jogalapja szempontjából nem. Az egyéb, az elsőfokú bíróság által értékelés alá vont szempontokat az alperes nem támadta, ezért ezen az alapon a 75 %-os mérték nem csökkenthető.

[43] Ugyancsak nincs jelentősége a 31/2015. (VI. 16.) BM rendelet 35. § (5) bekezdésének a jelen per elbírálása szempontjából, ugyanis a megbízási díj a Hszt. 71. § (5) bekezdésében szabályozott 50 %-os minimum mértéknél kevesebb nem lehet.

[44] Mindezekre figyelemmel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[45] A másodfokú bíróság a Kp. 35.§ (1) bekezdése folytán alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83.§ (1) bekezdése alapján kötelezte a pervesztes alperest a felperes másodfokú perköltségének megfizetésére, amelynek mértékét a Pp. 81. § (1)-(2) bekezdéseire, 82. § (3) bekezdésére, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3.§ (2) bekezdés a) pontja, (5) bekezdése alapján, a 4.§ (1) bekezdés a) pontjának alkalmazásával állapította meg.

[46] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdésében és 46. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű fellebbezési illeték az alperes Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontjában biztosított teljes személyes illetékmentessége folytán a Pp. 102. § (1) és (6) bekezdései értelmében marad az állam terhéen.

[47] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés zárja ki.

Szeged, 2025. március 4.

Dr. Bálint Attila s.k.
s.k.

Dr. Szöllősiné dr. Tóth Zsuzsanna s.k. Dr. Telegdy Gergely

a tanács elnöke,
táblabíró

előadó

bíró

táblabíró